

Arrest

nr. 180 585 van 11 januari 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 22 september 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 7 september 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 oktober 2016 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 31 oktober 2016.

Gelet op de beschikking van 29 november 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 december 2016.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat P. DE WOLF.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoeker naar aanleiding van zijn huidige tweede asielaanvraag geen nieuwe elementen aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als

vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.

2. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoeker in het kader van zijn huidige tweede asielaanvraag nog steeds volhardt afkomstig te zijn van Shahre Kohna en dat hij daar problemen met de Taliban kende.

In het kader van verzoekers eerste asielaanvraag nam de commissaris-generaal op 22 februari 2016 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat geen geloof kan gehecht worden aan zijn beweerde herkomst uit Baghlan. Deze beslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd in zijn arrest nr. 169 490 van 9 juni 2016.

Ter ondersteuning van zijn huidige asielaanvraag legt verzoeker de volgende documenten neer: een Afghaans nationaliteitsbewijs, de originele eigendomsakte van hun huis in Baghlan, twee originele brieven waarin dorpelingen en notabelen bevestigen dat verzoeker van daar afkomstig is, de twee originele dreigbrieven van de Taliban en de enveloppe waarin de documenten werden verstuurd.

3. Artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt: "Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag."

Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsovertuigend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

4. Aangezien reeds in het kader van verzoekers eerste asielaanvraag werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van zijn beweerde herkomst uit Baghlan en gelet op de in de bestreden beslissing gedane vaststelling dat verzoeker naar aanleiding van onderhavige asielaanvraag geen elementen bijbrengt die zijn geloofwaardigheid kunnen herstellen, dient te worden besloten dat verzoeker niet aantoonbaar in zijn land van herkomst persoonlijke problemen te hebben gekend.

5.1. Verzoeker brengt in zijn verzoekschrift geen valabele elementen bij die de pertinente en draagkrachtige motieven van de bestreden beslissing, die allen steun vinden in het administratief

dossier, weerleggen. Hij komt immers niet verder dan het volharden in zijn beweerde herkomst uit Baghlan, het herhalen van eerder afgelegde en reeds ongeloofwaardig bevonden verklaringen, en het tegenspreken en bekritisieren van de bevindingen van de commissaris-generaal, waarmee hij echter deze bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

5.2. Waar verzoeker verwijst naar de website van verwerende partij die twee voorbeelden geeft van nieuwe elementen en voorhoudt dat hij zich binnen één van twee voorbeelden valt en zijn asielaanvraag derhalve in overweging diende te worden genomen, benadrukt de Raad dat de kans dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet inderdaad aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

Zoals uit de bestreden beslissing duidelijk blijkt, vermogen de door verzoeker bijgebrachte documenten geen ander licht te werpen op de in het kader van zijn eerste asielaanvraag gedane inschatting van het Commissariaat-generaal en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen betreffende zijn recente verblijfplaats(en) voor zijn komst naar België. Zo wordt op correct wijze het volgende gemotiveerd: "De door u neergelegde documenten (bevestigingsbrieven, dreigbrieven, eigendomsakte en bewijs van nationaliteit) vermogen het ongeloofwaardige karakter van uw beweerde herkomst ook niet te weerleggen. Vooreerst dient te worden opgemerkt dat dergelijke documenten uw relaas slechts kunnen ondersteunen bij geloofwaardige verklaringen wat niet het geval is gebleken. Daarenboven moet worden vastgesteld dat uit de objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier (COI Focus "Afghanistan – Corruptie en valse documenten" van 27 juni 2013) blijkt dat in Afghanistan een hoog niveau van corruptie heerst en dat zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt. Dit geldt zowel voor documenten die van de overheid uitgaan als documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de staat. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas te herstellen. Wat betreft het nationaliteitsbewijs dat door de Afghaanse ambassade in Brussel werd afgeleverd, kan nog worden opgemerkt dat dergelijk attest niet het minste bewijs levert voor uw beweerde herkomst uit Baghlan."

In de mate verzoeker voorhoudt dat in het nationaliteitsbewijs zijn geboorteplaats, zijnde Dhar-e-Kona in het district ban Baghlan, wordt aangeduid en dat aan de authenticiteit van dit document niet kan getwijfeld worden aangezien het in de Afghaanse ambassade te Brussel werd verkregen, wijst de Raad er op dat niet kan worden vastgesteld op basis van welke elementen het document werd afgeleverd door de Afghaanse ambassade. Bovendien wijst de Raad er nog op dat dit nationaliteitsbewijs, waarin enkel vermeld wordt waar verzoeker geboren is, nog steeds geen bewijs levert van zijn werkelijke verblijfplaats(en) voor zijn vertrek naar België.

Daarenboven kan aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat in casu niet het geval is, zoals blijkt uit 's Raads arrest nr. 169 490 van 9 juni 2016. Zo werd in het kader van verzoekers vorige asielaanvraag geoordeeld dat verzoekers geografische kennis van de regio waar hij altijd zou hebben gewoond bijzonder beperkt bleek, dat zijn kennis van de politieke en sociale situatie in zijn beweerde regio van herkomst evenmin kon overtuigen, dat hij in het geheel niet vertrouwd bleek met de Afghaanse kalender, dat hij niet kon verduidelijken of er een middelbare school in zijn dorp zou zijn, dat hij geen weet had van een aardbeving die zijn regio teisterde en dat hij het allerminst aannemelijk kon maken dat hij als herder werkte. Documenten hebben immers enkel een ondersteunde werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielaanvraag te herstellen. Gelet op deze vaststelling en mede gelet op de informatie

toegevoegd aan het administratief dossier waaruit onmiskenbaar blijkt dat in Afghanistan een hoog niveau van corruptie heerst en dat zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt (adm. doss., COI Focus "Afghanistan: Corruptie en valse documenten"), kan er geen bewijswaarde worden gehecht aan de door verzoeker neergelegde documenten. Verzoeker uit kritiek op de actualiteit van de informatie waarop deze vaststelling is gebaseerd, doch brengt zelf geen recente en andersluidende informatie bij die de gedane analyse van het Commissariaat-generaal ontkracht of weerlegt.

5.3. Waar verzoeker meent dat ongeschoolde Afghaanse asielzoekers worden gediscrimineerd in de zin van artikel 10 en 11 van de Belgische Grondwet aangezien hen geen enkele mogelijkheid geboden wordt hun afkomst te bewijzen nu de corruptie in Afghanistan bijna automatisch gebruikt wordt om de bewijswaarde van identiteitsdocumenten te ontzeggen, wijst de Raad er op het non-discriminatiebeginsel vereist dat allen die zich in een zelfde feitelijke en rechtstoestand bevinden op gelijke wijze worden behandeld en kan slechts geschonden zijn indien de verzoeker met feitelijke en concrete gegevens aantoont dat in rechte en in feite gelijke gevallen ongelijk werden behandeld zonder dat er een objectieve verantwoording bestaat voor deze ongelijke behandeling, *quod non in casu*.

5.4. Zo verzoeker verwijst naar de taskara die hij in het kader van zijn vorige asielaanvraag heeft bijgebracht en volhardt dat die duidelijk zijn nationaliteit en regio van herkomst aantoont, verwijst de Raad naar zijn arrest nr. 169 490 van 9 juni 2016 alwaar hij hieromtrent reeds het volgende heeft geoordeeld: "De Raad stelt vast dat verzoeker tijdens zijn gehoor had verklaard dat hij zijn taskara was kwijtgeraakt (stuk 5, gehoorverslag, p. 2). Het mag dan ook verwondering wekken dat verzoeker in het kader van onderhavig beroep zijn taskara voorlegt maar nalaat toe te lichten hoe dit kan worden verklaard in het licht van zijn eerdere bewering deze te zijn verloren. Ook wat de inhoud van dit stuk betreft, kunnen een aantal eigenaardigheden worden vastgesteld. Blijkens de vertaling gevoegd bij de aanvullende nota van 2 mei 2016 zou het niet om verzoekers identiteitskaart gaan maar wel om zijn geboorteaakte ('acte de naissance'). Waar verzoeker tijdens zijn gehoor had verklaard dat hij ongeveer acht jaar oud was toen hij zijn taskara kreeg (stuk 5, gehoorverslag, p. 3), zou dit document volgens voormelde vertaling zijn uitgegeven op 28 juni 2015. Hoe dan ook kan de uitgiftedatum niet worden verenigd met de op het document aangebrachte foto van verzoeker, die duidelijk niet meer recent is. Nog daargelaten voormelde vaststellingen, moet worden opgemerkt dat documenten slechts over een ondersteunende bewijswaarde beschikken, namelijk in die mate dat zij vergezeld worden door geloofwaardige verklaringen. Uit hetgeen wat voorafgaat blijkt echter dat verzoekers verklaringen met betrekking tot zijn afkomst en regio van herkomst ongeloofwaardig zijn, met als gevolg dat de documenten die ter staving hiervan worden voorgelegd geen bewijswaarde hebben. Daarenboven moet worden vastgesteld dat uit de objectieve informatie die door verwerende partij werd bijgebracht middels een aanvullende nota van 10 mei 2016 blijkt dat in Afghanistan een erg niveau van corruptie heerst en dat zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt (zie COI Focus "Afghanistan. Corruptie en valse documenten" van 27 juni 2013). Dit geldt zowel voor documenten die van de overheid uitgaan als documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de staat. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van verzoekers relaas te herstellen."

De Raad benadrukt dienaangaande dat niet kan worden ingezien op welke wijze en waarom een loutere herhaling van een aantal elementen die vroeger reeds door de Raad werd beoordeeld en onvoldoende werd bevonden voor de erkenning als vluchteling of de toekenning van de subsidiaire bescherming, plots zou leiden tot een andere beslissing.

5.5. Zo verzoeker verwijst naar het arrest *Singh et autres c. Belgique* van 2 oktober 2012 van het EHRM, waarin België veroordeeld werd in een zaak van Sikhs die als afgewezen asielzoekers naar Moskou dreigden te worden teruggestuurd, merkt de Raad op dat dit arrest er enkel op wijst dat de nationale asielinstanties, wanneer er twijfels bestaan omtrent de voorgehouden nationaliteit en verblijfplaatsen van een asielzoeker en deze asielzoeker vervolgens documenten aanbrengt die deze twijfels zouden kunnen wegnemen, de plicht hebben deze documenten te onderzoeken om zo meer zekerheid te verkrijgen over het al dan niet bestaan van een risico blootgesteld te worden aan een in artikel 3 EVRM verboden handeling voor betrokkenen in hun land van herkomst. In casu werden de door verzoeker neergelegde documenten ter staving van zijn voorgehouden nationaliteit en verblijfplaatsen onderzocht, doch werd tot de vaststelling gekomen dat deze zijn beweerde herkomst uit Baghlan niet kunnen aantonen.

5.6. Verder wijst de Raad er op dat aan verzoekers Afghaanse nationaliteit niet wordt getwijfeld. Verzoeker maakt echter niet aannemelijk dat hij afkomstig is uit het district Baghlan-i Jadid, noch uit een

gebied in Afghanistan waar, gelet op het willekeurig geweld, de subsidiaire bescherming kan worden toegekend of waar, al naar het individuele geval, toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/5, §3 van de vreemdelingenwet. De loutere verwijzing naar informatie aangaande de algemene situatie in Afghanistan, en Baghlan in het bijzonder, doet hieraan geen afbreuk. Het is de taak van de verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad besluit dat verzoeker geen elementen aanbrengt waarom hij een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

Verzoeker maakt derhalve niet aannemelijk dat een terugkeerbesluit leidt tot een direct of indirect refoulement.

5. In zoverre verzoeker artikel 3 van het EVRM geschonden acht, wijst de Raad erop dat artikel 3 van het EVRM vereist dat verzoeker doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Een loutere bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling volstaat op zich niet om een inbreuk uit te maken op voornoemd artikel.

6. Bijgevolg lijkt verzoeker geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 14 oktober 2016, vraagt verzoekende partij de documenten opnieuw te bekijken. Zij wijst erop dat zij bergen verzet heeft om de documenten te bekomen om haar afkomst uit Afghanistan aan te tonen. Zij vervolgt dat deze nieuwe stukken haar geloofwaardigheid versterken wat kan leiden tot een positieve beslissing zodat haar asielaanvraag in overweging diende genomen te worden. Verzoekende partij licht toe dat het bovendien originele stukken zijn die de essentie van haar relaas, namelijk haar nationaliteit/afkomst,

aantonen. Volgens verzoekende partij moet er bewijswaarde worden toegekend aan haar documenten. Zij besluit dat zij voorts geen contacten meer heeft in Afghanistan.

Betreffende verzoekende partij haar betoog dat het originele stukken zijn die de essentie van haar relaas, namelijk haar nationaliteit/afkomst, aantonen en dat er bewijswaarde moet worden toegekend aan haar documenten, wijst de Raad op de grond in de beschikking waar dienaangaande als volgt wordt gesteld: *“Zoals uit de bestreden beslissing duidelijk blijkt, vermogen de door verzoeker bijgebrachte documenten geen ander licht te werpen op de in het kader van zijn eerste asielaanvraag gedane inschatting van het Commissariaat-generaal en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen betreffende zijn recente verblijfplaats(en) voor zijn komst naar België. Zo wordt op correct wijze het volgende gemotiveerd: “De door u neergelegde documenten (bevestigingsbrieven, dreigbrieven, eigendomsakte en bewijs van nationaliteit) vermogen het ongeloofwaardige karakter van uw beweerde herkomst ook niet te weerleggen. Vooreerst dient te worden opgemerkt dat dergelijke documenten uw relaas slechts kunnen ondersteunen bij geloofwaardige verklaringen wat niet het geval is gebleken. Daarenboven moet worden vastgesteld dat uit de objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier (COI Focus “Afghanistan – Corruptie en valse documenten” van 27 juni 2013) blijkt dat in Afghanistan een hoog niveau van corruptie heerst en dat zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt. Dit geldt zowel voor documenten die van de overheid uitgaan als documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de staat. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas te herstellen. Wat betreft het nationaliteitsbewijs dat door de Afghaanse ambassade in Brussel werd afgeleverd, kan nog worden opgemerkt dat dergelijk attest niet het minste bewijs levert voor uw beweerde herkomst uit Baghlan.”*

In de mate verzoeker voorhoudt dat in het nationaliteitsbewijs zijn geboorteplaats, zijnde Dhar-e-Kona in het district ban Baghlan, wordt aangeduid en dat aan de authenticiteit van dit document niet kan getwijfeld worden aangezien het in de Afghaanse ambassade te Brussel werd verkregen, wijst de Raad er op dat niet kan worden vastgesteld op basis van welke elementen het document werd afgeleverd door de Afghaanse ambassade. Bovendien wijst de Raad er nog op dat dit nationaliteitsbewijs, waarin enkel vermeld wordt waar verzoeker geboren is, nog steeds geen bewijs levert van zijn werkelijke verblijfplaats(en) voor zijn vertrek naar België.

Daarenboven kan aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat in casu niet het geval is, zoals blijkt uit 's Raads arrest nr. 169 490 van 9 juni 2016. Zo werd in het kader van verzoekers vorige asielaanvraag geoordeeld dat verzoekers geografische kennis van de regio waar hij altijd zou hebben gewoond bijzonder beperkt bleek, dat zijn kennis van de politieke en sociale situatie in zijn beweerde regio van herkomst evenmin kon overtuigen, dat hij in het geheel niet vertrouwd bleek met de Afghaanse kalender, dat hij niet kon verduidelijken of er een middelbare school in zijn dorp zou zijn, dat hij geen weet had van een aardbeving die zijn regio teisterde en dat hij het allerminst aannemelijk kon maken dat hij als herder werkte. Documenten hebben immers enkel een ondersteunde werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. Gelet op deze vaststelling en mede gelet op de informatie toegevoegd aan het administratief dossier waaruit onmiskenbaar blijkt dat in Afghanistan een hoog niveau van corruptie heerst en dat zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt (adm. doss., COI Focus “Afghanistan: Corruptie en valse documenten”), kan er geen bewijswaarde worden gehecht aan de door verzoeker neergelegde documenten. Verzoeker uit kritiek op de actualiteit van de informatie waarop deze vaststelling is gebaseerd, doch brengt zelf geen recente en andersluidende informatie bij die de gedane analyse van het Commissariaat-generaal ontkracht of weerlegt.”

De Raad ziet niet in waarom deze documenten opnieuw dienen bekeken te worden gelet op de bovenstaande vaststellingen omtrent deze documenten.

Verzoekende partij beperkt zich voor het overige tot de algemene opmerkingen dat zij bergen verzet heeft om de documenten te bekomen om haar afkomst uit Afghanistan aan te tonen, dat deze nieuwe stukken haar geloofwaardigheid versterken wat kan leiden tot een positieve beslissing zodat haar asielaanvraag in overweging diende genomen te worden en dat zij geen contacten meer heeft in Afghanistan, zonder echter daadwerkelijke en concrete opmerkingen te formuleren aangaande de in de beschikking van 14 oktober 2016 opgenomen grond. Zij brengt geen valabele argumenten bij die de in

voormelde beschikking opgenomen grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen ontkrachten of weerleggen.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond (en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen). Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf januari tweeduizend zeventien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS